

Dr David Turner, Mateusz

Sesja 1A – Wprowadzenie do Ewangelii

Mateusza I: Początki, kanoniczność, struktura

Witamy na kursie poświęconym Ewangelii Mateusza. To David Turner, a to wykład 1A. Pierwszy wykład z taśmy poświęconej tej Ewangelii. Podczas pracy nad wszystkimi taśmami, które chcesz mieć jako towarzysza, materiały uzupełniające, które powinienś otrzymać z Seminarium. Wykłady zawierają materiały uzupełniające i konspekt, który wyjaśnia, dlaczego uczęszczał na większość z nich. Zawierają one materiały uzupełniające, które pomogą ci śledzić i mam nadzieję, że będziesz w stanie samodzielnie studiować tę wspaniałą książkę.

Więc to jest wykład 1 A, w którym omawiamy pewne kwestie wprowadzające. Nie jest to najbardziej ekscytujący materiał, ale nadal jest pomocny w zrozumieniu tła Ewangelii Mateusza. Więc proszę śledzić na stronie 3. Jeśli chcesz, rób notatki na tej kartce.

Początki Ewangelii Mateusza. Początki Ewangelii Mateusza nie są łatwe do ustalenia, ponieważ Anonim Mateusza? Podobnie jak w przypadku trzech pozostałych ewangelii, można jedynie wysnuć wykształcone przypuszczenia na temat autora, odbiorców i otoczenia tej ewangelii. Takie przypuszczenia nie są hipotezami sformułowanymi przez odnotowanie ksiąg, gramatyki, składni, stylu literackiego i przez badanie ich charakterystycznych tematów poprzez czytanie między wierszami. Tak więc, aby mówić przez odnotowanie Tradycji Patrystycznych, to jest Tradycji od wczesnych Ojców Kościoła i takich ścieżek studiów.

Tradycje te jednogłośnie potwierdziły, że Ewangelia Mateusza była pierwszą ewangelią, co jest sprzeczne z myśleniem nowoczesności w tym względzie. Ewangelia Mateusza została napisana przez Apostoła Mateusza

Cóż, pomyślmy chwilę o autorstwie. Chociaż Ewangelia Mateusza jest anonimowa; wydaje się jasne, że została rzeczywiście napisana przez skrybę Mateusza Apostoła w pierwszej ćwierci drugiego wieku ery

nowożytnej. Kiedy używam terminu, było blisko. Używam go w tym samym znaczeniu, co większość ludzi ma na myśli, kiedy mówią ad lub licznik kilometrów, że rok naszego Pana, jesteś w, czy ten rym z po prostu oznacza, że są czasem, który rozpoczął się od Jezusa, gdy Żydzi i Chrześcijanie żyli w erze nowożytnej.

Tak więc Ewangelia Mateusza została przypisana apostołowi Mateuszowi, był autorem w pierwszej ćwierci drugiego wieku ery nowożytnej. A znane starożytne manuskrypty mają tytuły przypisywane Apostołowi. Patrystyka Mateusza, Tradycje zgadzają się z tym opisem w takich miejscach jak Euzebiusz, Historia kościelna i 3.39 cytuje Papiasza z początku II wieku, Klemens Aleksandryjski jest cytowany przez Euzebiusza. 614 Klemens pochodził z początku III wieku. Orygenes, cytowany przez Euzebiusza i jego Historia kościelna 6.25.4, wskazuje na Orygenes z połowy III wieku. Wszystkie te osoby, Papiasz, Klemens Aleksandryjski i Orygenes, potwierdzają, że Apostoł Mateusz jest autorem Pierwszej Ewangelii.

Słowa Ireneusza z końca II wieku naszej ery zgadzają się z Euzebiuszem. To dodatkowe świadectwo z IV wieku. Ten efekt można znaleźć w Jerozolimie w tym samym czasie. Tak, a Hieronim przez niezwykle fakt, że ta tradycja patrystyczna zakłada, że Ewangelia Mateusza została pierwotnie napisana w języku hebrajskim, zostanie omówiony później w uwadze na temat kanoniczności i historii tekstu.

Pomijając świadectwo patrystyczne, większość uczonych, kierując się żydowską orientacją Mateusza, dochodzi do wniosku, że jego autor był żydowskim chrześcijaninem, być może chrześcijańskim Żydem, co jest bardziej trafnym określeniem historycznym. Istnieje jednak pogląd mniejszości, który twierdzi, że żydowskie atrybuty Mateusza są literackim wytworem polemik autora poganina przeciwko judaizmowi. Uważam, że to błędny pogląd, ale są tacy, którzy go podzielają.

Teraz, to data książki. Jest bardzo prawdopodobne, że w Kościele są aluzje do Mateusza. Ojciec Ignacy, który żył pod koniec I i na początku II wieku ery nowożytnej. Również w dokumencie zwanym Didache, dokumencie patrystycznym z początku II wieku ery nowożytnej. Te wczesne złudzenia wzięte w powiązaniu ze świadectwem Papiasza, o którym wspomnieliśmy w momencie odejścia. Wyjaśnij, że Mateusz był dobrze znany na początku II

wieku. Kolej musiała napisać ewangelię pierwszego wieku najpóźniej. Obecny konsensus, oparty na Markowym i priorytetowym poglądzie na relacje ewangeliczne, umieszcza pochodzenie Mateusza w latach 80. lub 90. ery nowożytnej. W niektórych przypadkach ten rok ma zamiar kupić ideę, że Mateusz 24-25 stanowi prorocstwo po wydarzeniu o zniszczeniu Jerozolimy.

Napisane po zniszczeniu Jerozolimy, przepraszam, Common Era 70, to błąd włożony w usta Jezusa. Ale są tacy, którzy twierdzą, że sytuacja rozwijającego się kościoła, który wywodził się z Jamni po zniszczeniu Jerozolimy,

Z drugiej strony, jeśli ktoś akceptuje świadectwo patrystyczne o apostołskim autorstwie daty, prawdopodobnie trzeba będzie to powiedzieć wcześniej, to znaczy, tylko jeśli ktoś przyjmie Mateusza 24-25, jak ja, jako autentyczną tradycję od Jezusa, a nie jako prorocstwo po wydarzeniu, nie ma potrzeby datowania Ewangelii na okres po 70. Dlatego jeśli ktoś nie jest przekonany, że Mateusz jest zależny od Marka, a ja nie jestem. Jest jeszcze jeden powód wczesnej daty. Są godni uwagi uczeni, którzy opowiadają się za datą sprzed 70 r. n.e. według Mateusza, a wśród nich byłiby tacy uczeni jak Craig Blomberg, Don Carson, Robert Gundry, Gerhard Meyer, Beau Ryka i JAT Robinson, ale ogólnie rzecz biorąc, uczeni nie są dogmatyczni co do daty księgi.

Teraz odbiorcy i okazja Mateusza. Charakterystyka Mateusza. Cytaty formuły wypełnienia z Biblii hebrajskiej i jego przedstawienie Jezusa, który przyszedł, aby zniszczyć, ale aby wypełnić prawo i proroków, to tylko dwa z powodów, dla których każdy student Mateusza musi dojść do jakiegoś wniosku na temat relacji tych ewangelii odbiorców judaizmu. Uczeni są podzieleni w tej kwestii, przy czym niektórzy są przekonani, że Wspólnota Mateusza. Zawiera wielu pogan i jest już oddzielona od synagogi, Gundry i Stanton dochodzą do tego wniosku. Inni mają przeciwny pogląd, że Wspólnota Mateusza jest w dużej mierze żydowska i nadal jest powiązana z synagogą, ludzie tacy jak Harrington, Overman, Salvareny, Seagal i Sym.

A są tacy, którzy zajmują coś w rodzaju środka pomiędzy tymi dwoma. Przeciwnicy twierdzą, że Ewangelię Mateusza można zadowalająco wyjaśnić tylko wtedy, gdy jest ona postrzegana na tle mniejszości, która jest w opałach, czyli ludu Mateusza, w trakcie

opuszczania synagogi, czyli tych, których Jezus atakuje. Hagner jest jednym z tych, którzy podzielają ten pogląd.

W tym kursie przyjęto pogląd, że Wspólnota Mateusza nadal jest zaangażowana w synagogę. Uczeń tacy jak Overman Salverany i Sym argumentowali, aby ostatecznie przekonać mnie do tego, a komentarz prawdopodobnie najjaśniej i najspójniej ujmując to obszerne, trzytomowe dzieło W. D. Daviesa i Dale'a Allisona z serii *International Critical Commentary*. Ta książka jest niezbędna dla każdego, kto naprawdę chce dogłębnie studiować Ewangelię Mateusza.

Choć zaproponowano wiele serii, lokalizacja Wspólnoty Mateusza prawdopodobnie nigdy nie będzie znana z niczym zbliżonym do pewności. Miasto Antiochia ma wielu zwolenników, ale inni sugerują Tyr lub Sydon, Kilpatrick; Galileę, Overman, a nawet Pelę w Transjordanii, facet o imieniu Slingerland doszedł do takiego wniosku. To szczęśliwy fakt, że zrozumienie przesłania tej książki nie zależy od znajomości lokalizacji jej pierwotnych adresatów.

Oczywiście, okazja napisania ewangelii i jej cel nie są nigdzie w niej wyraźnie określone i można je jedynie przybliżyć hipotezami wywnioskowanymi z Ewangelii Mateusza. Zakładając, że odbiorcami jest społeczność chrześcijańsko-żydowska, jak ja, jest to ewidentnie społeczność, która musi zrozumieć, w jaki sposób życie Jezusa, Mesjasza, wypełniło Biblię hebrajską.

I jak nauczanie Jezusa interpretowało Torę Mojżesza, 5:17, i upadek. Ta społeczność musiała również wiedzieć, dlaczego zakorzenieni nie-chrześcijańscy przywódcy żydowscy nie mieli być już dłużej naśladowani, rozdział 23.

Spółeczność najwyraźniej potrzebowała również poszerzyć swoje horyzonty na słowo misja pogan. Mateusz regularnie przedstawia pogan w pozytywnym świetle, jak wtedy, gdy w genealogii Jezusa wspomniane są pogańskie kobiety, 1:3, 5 i 6, a twarz pogan jest podkreślona, 8:10, 15:28 i 27:54.

Takie szczegóły z narracji przygotowują czytelnika na kulminacyjne zlecenie, że społeczność zaniesie przesłanie Jezusa do wszystkich narodów 28:19. Następująca dyskusja, nacisk teologiczny Mateusza, dostarcza dodatkowych implikacji na temat pierwotnego celu

Ewangelii.

Teraz przechodzimy do kwestii kanoniczności i historii, naszego drugiego głównego zagadnienia tutaj, w wykładzie 1A,

Najpierw musimy rozważyć świadectwo Papiasza. Podstawowe pytanie w historii tekstu Mateusza brzmi: jak to możliwe. Orygenes jest tekstem semickim, który został dopiero później przetłumaczony na naszą obecną grekę, patrystyczne źródła Mateusza, które zajmują takie stanowisko. Zostałem zauważony w poprzedniej dyskusji o autorstwie. Najwcześniejszym tekstem jest Euzebiusz, Historia kościelna 3.39.16, który cytuje Papiasza, aby Mateusz zebrał. Wyrocznie o Jezusie w języku hebrajskim. I każdy zinterpretował je najlepiej, jak potrafił

Na pierwszy rzut oka Papiasz. Przepraszam, na pierwszy rzut oka, Euzebiusz, cytując z Papiasza wydaje się mówić, że Mateusz został pierwotnie napisany w języku hebrajskim i że późniejsi ludzie, być może przetłumaczeni z tego hebrajskiego oryginału, przetłumaczyli go na naszą grecką ewangelię. Od czasu naszego obecnego, grecki Mateusz nie czyta się jak tłumaczenie hebrajskiego oryginału. Niektórzy twierdzą, że Mateusz napisał zarówno ewangelię, jak i grecką ewangelię. Inni uważają, że Papiasz to wyrocznie lub wypowiedzi Jezusa, które współcześni krytycy źródeł nazywają tobą, lub nawet dyskursy Jezusa, które znajdują się w naszym greckim Mateuszu

Ale nie wydaje się, aby istniał przykład zmiany rękopisu. Mówi się o jakimś tak zwanym hebrajskim. Mateusz jest wymieniony przez Papiasza z tych i innych powodów, takich jak Gundry.

Zaproponowałem, że termin w moim dialekcie hebrajskim tak naprawdę nie oznacza języka hebrajskiego, ale przedstawiłem styl pisanie lub styl retoryczny, a gdy jest to pobożny, każdy interpretuje, że nie oznacza to tłumaczenia. Ale każdy interpretował je tak, jak uważał za stosowne. Jeśli tak jest, to Papiasz mówi, że styl kompozycji Mateusza był żydowski, a kolejne osoby interpretowały ten żydowski styl pisanie najlepiej, jak potrafiły.

Być może cechy takie jak genealogia Matthews'a i nacisk na formę wskazują na jego żydowski styl kompozytorski.

Jeśli chodzi o greckie rękopisy, historia tekstowa Ewangelii Mateusza jest zilustrowana w dużej liczbie; istnieje ich ponad 20, które zawierają kompletny lub prawie kompletny tekst Ewangelii Mateusza. Wśród nich znajdują się Sinaiticus i Vaticanus w skrócie Alephe i B, a także kodeksy C, D i W, Codex Sigma. Ponadto 0211, I, k, m, uv, Delta Beta, Pi i Omega.

To tylko niektóre z nich, a istnieją inne rękopisy zawierające fragmenty Ewangelii Mateusza, w tym P 64 i P 67, P 77, P 1, P 45, P 53 i P 70 i tak dalej, te rękopisy są nieco wcześniejsze niż rękopisy uncjalne, tylko wzmianka. Są bardziej fragmentaryczne oprócz tych Papirusów i niezapięczętowanych rękopisów. Tak więc istnieją setki małych przełączników, które świadczą o tej technice. Ewangelia Mateusza jest oczywiście obficie cytowana w źródłach patrystycznych i często używana w lekcjonarzu kościelnym, a także została przetłumaczona na inne wczesne wersje przez chrześcijan we wczesnych dniach. Tak więc istnieje wiele rękopisów dostępnych w historii tekstowej Ewangelii Mateusza.

Jeśli chodzi o kanoniczność Ewangelii Mateusza, była to najpopularniejsza Ewangelia wczesnego kościoła. I nie było wątpliwości co do jej kanoniczności wśród prawosławnych, a on znajduje się we wschodnich lub zachodnich regionach kościoła. Jednak herezyk Marcjon w połowie drugiego wieku, wraz ze swoimi zwolennikami, trzymał się Kanonu, który nie obejmował Mateusza, nie wspominając o Starym Testamencie, Marku, Janie i ogólnych Listach. Marcjon potwierdził rodzaj gnostycznego dualizmu między Starym Testamentem a Nowym Testamentem jako Objawieniami dwóch różnych bogów. Tak więc naleganie Mateusza na wypełnienie Starego Testamentu przez Jezusa było nie do pomyślenia dla Maciona.

Marcjon przyjął jako swój kanon tylko zredagowaną wersję Ewangelii Łukasza i Listów Pawła. Najwyraźniej jego atak na wczesny prawosławny kanon był głównym czynnikiem w procesie, który doprowadził do sformalizowania kanonu w kolejnych dniach. Oprócz źródeł patrystycznych, które już cytowano. Tak zwany antymarcjonicki prolog do Łukasza i Jana, jak również fragment moratorium, są odlotowe. Oba mówią o niekwestionowanej czterokrotnej Ewangelii, tradycji Kościoła. Możemy również zajrzeć do Ireneusza w jego książce Przeciw herezjom. 3.11.8 Cyprian, jego Listy 73:10 Klemens

Aleksandryjski 3.13 i inne źródła patrystyczne, aby potwierdzić kandydaturę Mateusza.

Jestem pewien, że macie już tego dość, a tym razem zajmiemy się czymś nieco ciekawszym niż kwestia tego, jak Mateusz został ułożony jako dzieło literackie. Więc przechodzimy teraz do naszego trzeciego głównego aspektu tego wykładu, kwestii literackich, jest to pierwszy aspekt pytania analfabetów: jaki rodzaj księgi jest Mateuszem? Czym jest ewangelia? Co rozumiemy przez gatunek ewangelii jako ksiąg, które mają zarówno historię, jak i teologię

Ze względu na obawy apologetyczne związane z potrzebą potwierdzenia historyczności ewangelicznych opowieści o Jezusie, konserwatywni ewangelicy czasami niechętnie postrzegali ewangelie jako teologicznie motywowane. Dzieje się tak w odpowiedzi na liberalne badania naukowe, które mają tendencję do postrzegania ewangelii jako wyobrażonych dokumentów sporządzonych w celu zaspokojenia potrzeb kościoła, a nie przekazywania wiarygodnych tradycji dotyczących Jezusa. Takie badania naukowe znajdują historie ewangeliczne, które w rzeczywistości odzwierciedlają sytuacje i kontrowersje, z którymi borykał się kościół po 70 r. n.e., a nie historyczny Jezus. Przykładem tego typu myślenia jest komentarz FW Baira w naszej bibliografii. Ewangelicy słusznie odpowiedzieli w obronie historycznej wiarygodności ewangelii, tacy ludzie jak Craig Blomberg, praca pod tym tytułem 1987a, ale czasami w ten sposób teologiczne znaczenie ewangelii zostało przyćmione.

Inni argumentowali czasami z błędnych poglądów dyspensacyjnych, że ewangelie po prostu przekazują nam historię, ponieważ otrzymujemy teologię z Listów Nowego Testamentu, szczególnie tych Pawła. Jednak ta dychotomia historia kontra teologia jest fałszywa; ewangelie opowiadają o tym, co naprawdę się wydarzyło, ale robią to z powodów teologicznych. Zgodnie z Prologiem Łukasza Łukasz przeprowadził staranne badania historyczne, aby ustalić wiarygodność tradycji ustnej i pisemnej, tak aby Teofil mógł zostać nauczony wiarygodnej prawdy o Jezusie, gdy ekstrapolują z Prologu Łukasza do Ewangelii. Wydaje się, że ich procedura polegała na przekazywaniu Tradycji Jezusa. Otrzymali je z myślą o zaspokojeniu duchowych potrzeb swoich odbiorców.

To właśnie znajdujemy w ewangeljach, teologicznych interpretacjach wybranych Tradycji, które, jak wierzą autorzy, stanowią autentyczne wydarzenia historyczne, jakie miały miejsce za życia i posługi Jezusa.

Ta koncepcja, że ewangelie zawierają teologicznie interpretowaną historię, jest szczególnie ważna. Kiedy zauważy się charakterystyczny nacisk każdej ewangelii. Ewangelii Jana. Jest to wyraźnie zaznaczone w rozdziale 20, wersetach 30 i 31, gdzie Ewangelista stwierdza, że wiedział wiele rzeczy o Jezusie, o których nie napisał. Ale że napisał o pewnych rzeczach, aby jego słuchacze mogli uwierzyć i mieć życie.

Dochodzimy więc do wniosku, że autorzy ewangelii nie pisali po prostu po to, aby zaspokoić intelektualną ciekawość czytelników poprzez gromadzenie danych historycznych. Raczej pisali, aby nauczać te społeczności, przytaczając wybrane epizody z życia Jezusa, aby odpowiadały ich potrzebom. Tak więc nauczyciele narracji ewangelicznych, nawet dzisiaj, poprzez pokazywanie teologicznych, egzystencjalnych implikacji wiarygodnych słów Jezusa.

Krytyka źródeł i problem synoptyczny. Nawet pobieżne czytanie ewangelii ujawnia. Podstawowe podobieństwo jest znane jako problem synoptyczny. Jakże są pierwsze trzy ewangelie? Tak podobne pod pewnymi względami i tak różne pod innymi. Wszyscy ewangelicy wierzą w takie sprawy wyłącznie dzięki prowadzeniu Ewangelii przez Ducha Świętego. Refleksja autora nad prologiem Łukasza zaprowadzi nas poza naiwne, pietystyczne odpowiedzi. Wydaje się jasne, że Łukasz był świadomy tego, co zostało wcześniej napisane. To liczy 1:1 jego ewangelii, które z kolei opierały się na relacjach krążących od wczesnych uczniów i naocznych świadków, z tego powodu ta krótka dyskusja na temat problemu synoptycznego jest ważna.

Teorie synoptycznego pochodzenia w relacjach można podzielić na dwie główne grupy: te, które podkreślają literacką niezależność każdej ewangelii i te, które zakładają, z drugiej strony, pewną literacką współzależność między ewangeliami. Jeśli chodzi o literacką niezależność, niektórzy uczeni wskazują na powszechność ustnego przekazu świętej tradycji na starożytnym Bliskim Wschodzie, zjawisko ewangelii można wyjaśnić ich indywidualną edycją łatwo dostępnej tradycji ustnej bez konieczności wzajemnego zapożyczania się na poziomie literackim.

Takie podejście może z pewnym powodzeniem wyjaśnić różnice między synoptykami. Wydaje się jednak, że ta pomyłka jest satysfakcjonującym wyjaśnieniem synoptycznych porozumień, które czasami obejmują identyczne sformułowania rozszerzonych fragmentów.

Literackie. Współzależność wydaje się zwyciężyć i większość uczonych. Trzymaj się faktu, że Mateusz był zaangażowany w wykorzystanie Marka, gdy pisał swoją ewangelię, i tej literackiej współzależności. Została ona odwrócona do góry nogami od czasów współczesnych do starożytnych, ponieważ, jak utrzymywał Augustyn w każdym z ojców Kościoła, wierzą oni, że kanoniczny porządek ewangelii reprezentuje porządek zależności literackiej. W ostatnich czasach podejście patrystyczne do priorytetu Mateusza zostało nieco zrewidowane w tak zwanej hipotezie Griesbacha, która zakładała, że rynek używa zarówno Mateusza, jak i Łukasza.

Podczas gdy niektórzy nadal trzymają się priorytetu Mateusza, dzisiejszy naukowy konsensus faworyzuje priorytet Marka z Mateuszem. A Łukasz, pisząc, niezależność ich ewangelii od jednego, Marka i innego hipotetycznego Źródła, znanego jako Q, które podobno zawierało zbiór wypowiedzi Jezusa. Czasami ten pogląd jest znany jako Teoria Dwóch Źródeł, ale został dalej rozwinięty w teorię Czterech Źródeł z Markiem i jesteś uzupełniony o dodatkowe hipotetyczne Źródło M dla Mateusza i L dla Łukasza.

Jeśli chodzi o pozycję tego kursu, kładziemy nacisk na podejście narracyjne do Ewangelii Mateusza, a nie podejście hipotezy dokumentalnej, jak wyjaśnimy teraz.

Krytyka narracyjna. Przydatność dochodzenia do czegoś zbliżonego do pewności w rozwiązywaniu problemu synoptycznego, w połączeniu z tendencjami atomizującymi źródła. Badania krytyczne skłoniły niektórych do przyjęcia innego podejścia, metody literackiej, powszechnie znanej jako krytyka narracyjna. Krytyka narracyjna postrzega każdą ewangelię jako całość i wyciąga wnioski na temat znaczenia, w teologii, porównując części każdej ewangelii z całością, a nie z tymi tak zwanymi hipotetycznymi źródłami.

Powell w swojej książce *Narrative Criticism* stwierdza, że aby czytać ewangelie, takie jak ta, „konieczne jest poznanie wszystkiego, co

mówi tekst. Gdy tylko czytelnik to wie, i zapomnienie wszystkiego, czego tekst nie zakłada, że czytelnik wie”, to jest na stronie 20 jego książki. To podejście wydaje się stosowne, że ewangelie są postrzegane jako teologicznie interpretowana historia napisana dla zbudowania wspólnot chrześcijańskich. Można by pomyśleć, że ewangelie funkcjonują jako całości w obrębie tych wspólnot, a nie jako nakładki, które można rozłożyć na poprzednich ewangeliiach jako inne źródła. Współcześni uczeni są zrozumieli zajęci odkrywaniem historii tradycji, które znajdują w ewangeliiach synoptycznych, ale takie podejście wydaje się mało prawdopodobne w przypadku starożytnych wspólnot chrześcijańskich.

Krytyka narracyjna wydaje się o wiele bardziej odpowiednia niż krytyka źródłowa do badania ewangelii w kontekście kościelnym, biorąc pod uwagę gatunek ewangelii jako teologicznie interpretowaną historię i kanoniczną funkcję Ewangelii jako Pisma Świętego. Dlatego ten komentarz będzie narracyjnym studium krytycznym. Wszystkie te kwestie krytyczne źródłowe będą czasami odnotowywane

Słabością krytyki literackiej w ogóle, a krytyki w szczególności, jest to, że historyczne odniesienia do dokumentów literackich są zwykle ignorowane, jako nieistotne. Ale gdy Pismo Święte jest studiowane w kontekście ewangelicznym, wydarzenia historyczne interpretowane przez źródła literackie muszą być trzymane razem.

Teraz wreszcie struktura literacka Ewangelii Mateusza. Zrozumienie struktury Mateusza jest kluczowe w podejściu narracyjnym, które próbuje wyrazić całość części, tworząc ramy całej ewangelii.

Chociaż niektórzy uczeni, tacy jak Gundry i Harrington, tracą nadzieję na zarysowanie Ewangelii Mateusza, powszechnie spotykane są następujące podejścia. Proszę spojrzeć na następną stronę w swoich notatkach i porównać to, co mówię, z trzema podejściami wymienionymi na stronie czwartej. W zarysie Markena Ewangelia Mateusza była często analizowana wzdłuż linii chronologicznych i geograficznych, co wydaje się dobrze działać w analizie Marka, takie podejście, które zwykle daje i Analiza, która zaczyna się od Mateusza, jak u Marka, mając publiczną posługę Jezusa w Galilei, prowadząc go w podróż do Jerozolimy, z jego ostatnimi dniami. Jego smutek, zdrada, aresztowanie, ukrzyżowanie, zmartwychwstanie i powołanie uczniów.

W tych przypadkach mamy do czynienia ze swoistym historyczno-biograficznym podejściem do Jezusa, ale w ogóle nie nawiązuje ono do charakterystycznego dla Mateusza wzorca naprzemiennych bloków narracji i dyskursu.

Drugie podejście do struktury Ewangelii Mateusza opiera się na frazie w 4:17 i 16:21: „odtąd Jezus zaczął”. To podejście Jacka Kingsbury’ego i jego pism, a także Davida Bauera do struktury Ewangelii Mateusza. Nazwali oni tę frazę, która pojawia się w dwóch kluczowych momentach w 4:17, tuż po opisie aresztowania Jana Chrzciciela. Publiczna posługa Jezusa rozpoczęła się słowami „odtąd Jezus zaczął nauczać” (16:21), zaraz po wyznaniu Piotra, że Jezus jest Mesjaszem, Mateusz mówi, że od tego momentu Jezus zwrócił twarz ku Jerozolimie i zaczął mówić swoim uczniom, że zostanie tam zabity. Tak więc jasne jest, że te dwa wersety 4:17 w 16:21 donoszą, że chociaż są ważne, pytanie wydaje się być bardziej znacznikiem biograficznym niż zabiegiem literackim. Innymi słowy, są to kluczowe wydarzenia w biografii Jezusa na etapach jego życia i posługi. Ale czy są one aż tak ważne dla struktury Ewangelii Mateusza? Myślę, że nie. Myślę, że nie różni się to aż tak bardzo od poprzedniego, chronologiczno-geograficznego podejścia podkreślonego w Ewangelii Marka. Tak naprawdę nie pomaga nam to wnikać w kwestię, w jaki sposób Mateusz naprzemiennie narrację i dyskurs.

Przenosi nas to do trzeciego stanowiska, które jest poglądem przyjmowanym w całym tekście na temat – nasze wykłady o tym nie mówiły, Mateusz od dawna zauważył – wyjątkowego zestawienia narracji, materiału dyskursywnego, sygnalizowanego frazą „gdy Jezus zakończył” na końcu głównych narracji.

Uznanie tego strukturalnego wzorca Mateusza nie wymaga akceptując teorię Bacona, twierdzisz, że Mateusz przedstawia pięć ksiąg Jezusa, które odpowiadają pięciu księgom Mojżesza w Pięcioksięgu.

Zarys oparty na tej unikalnej formie znajduje się w materiałach uzupełniających, tam na stronie czwartej, i jego bardziej szczegółowa wersja. Znajduje się on również później w materiałach uzupełniających, gdzie można go zobaczyć w skrócie tam na stronie czwartej. Wydaje się, że pokazuje nam to wyraźnie, że Mateusz

próbował nam powiedzieć nie tylko to, co Jezus zrobił, ale przede wszystkim to, co powiedział. I to jest unikalna cecha Mateusza, która odróżnia go od Marka.

Mateuszu, jeśli porównasz to z Markiem, w zasadzie w każdej podanej perykopie lub epizodzie, odkryjesz, że Mateusz ma wydarzenie, skondensowane szczegóły narracji Marka, ale rozszerzył naukę Jezusa. Nauka Jezusa jest następnie przedstawiona w Ewangelii Mateusza w unikalnych dyskursach, które występują, oczywiście, w rozdziałach od 5 do 7, zwróć uwagę na zarys na stronie 4, sekcja, 2 B dyskurs na temat misji Sekcja 3. B Rozdział 10, dyskurs na temat przypowieści, 4 B rozdział 13, dyskurs na temat relacji w Królestwie, Rozdział 18, to sekcja 5 B w zarysie. I wreszcie dyskurs, który jest nazywany Dyskursem na Górze Oliwnej lub Eschatologicznym Dyskursem Jezusa. Po tym eschatologicznym dyskursie w rozdziale 26:1 Mateusz mówi, że po tym, jak Jezus skończył, wszystkie te słowa. To może być znaczące i że zwraca naszą uwagę na fakt, że jest to ostatnie publiczne nauczanie Jezusa. W Ewangelii Mateusza „wszystkie te słowa” są prawdopodobnie nawiązaniem do czterech poprzednich kazań, a także piątej i ostatniej w rozdziałach 24. i 25.

Więc proszę powiedzieć, spójrzcie na konspekt na stronie czwartej, w dolnej połowie strony, oparty na zwrocie „gdy Jezus zakończył”, sprawdźcie to i zwróćcie na to uwagę, ponieważ wydaje się, że jest to wyznacznik tego, jak powinniśmy rozumieć sposób, w jaki Ewangelia Mateusza łączy się w całość.

To koniec pierwszego wykładu. Do zobaczenia za rogiem na wykładzie 1 B.